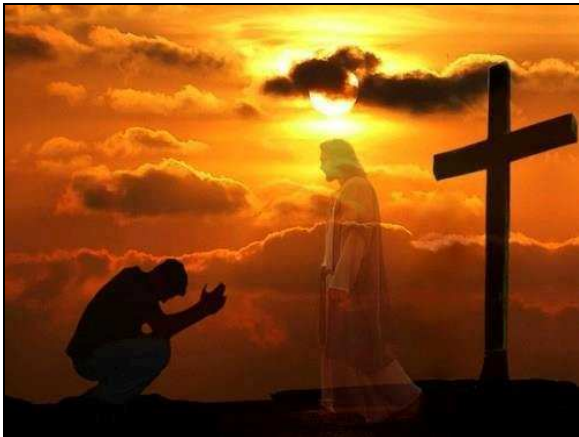

Kiếp Người

Kiếp nhân-gian giữa hồng-trần,
 Sống đời buông thả muôn phần thê-lương,
 Như sương mai dưới ánh dương,
 Như làn gió thoảng, vất vương lung trôi.
 Lặng-thang tựa áng mây trôi,
 Thuyền nan nhồi giữa biển khơi ba-đào.
 Dẫn cho buơn trôi thấp cao,
 Bảy Mươi Năm lẻ được bao nhiêu người.

Hãy tỉnh-ngộ tìm về nguồn gốc,
 Gieo mình nơi đời trọc “Ghê-tha”,
 Nơi Con Trời vâng lệnh Cha,
 Thập-hình vui chịu, “Hòa ta với Trời”,

Từ nơi ấy Ngôi-Lời sáng tỏ,
 Đem người xa các ngõ u-mê,
 Hướng cố-gia quyết trở về,
 Từ nay dứt bỏ đăm-mê tục trần.

Này bạn hỡi, ngại-ngần chi nữa,
 Phước Trời ban, ân hứa nhưng không,
 Mở lòng mình, bước hanh-thông,
 Đường trần theo Chúa, vọng trông ngày về.

Về quê-hương tậ-lê chẳng có,
 Nơi hào-quang sáng tỏ đêm ngày,
 Không con thời-tiết đổi thay,
 Không còn sầu khổ, đắng cay, nã-nề.

Tiếc chi nữa cơn mê chẳng dứt,
 Quyết từ nay quăng vút vẩn-vương,
 Nắm tay Cứu-Chúa chung đường,
 Tin-Lành giải tỏ Tình-Thương Chúa Trời.

Có Chúa Phước-Hạnh Muôn Đời.

Tinh-An Nguyễn Thiện Nhân